

Kiara DROLC

Posebna pohvala
v kategoriji 10–13 let

Zasledovana prihodnost

Pred kratkim sem dopolnila 16 let. To pomeni, da sem končno postala polnoletna in da lahko grem sama ven, na ulico. Pomeni tudi, da sem dobila svoj čip za zaznavanje moje lokacije. Najprej nisem razumela, čemu ga rabim, pa so mi razložili, da so taka pač pravila naše države in da jih moramo upoštevati, če hočemo živeti v njej. Povedali so mi, da hoče država imeti čisto vsakega človeka pod nadzorom. Čip sem dobila pred približno dvema urama, zato mi je na njegovem mestu še strašno neprijetno ter me žgečka in boli. Vstavijo nam ga med palec in kazalec desne roke. Koža, kamor so mi ga vstavili, je otečena in modra. Starše sem prosila za led, ki sem si ga pritisnila na otekline.

Takoj ko je bolečina nekoliko popustila, sem se odločila, da greva z mojim ljubljencem ven. Ne vem, če mu lahko rečem ravno žival, ker ni žival. Je nekaj med robotom in psom iz 21. stoletja. Nisem vam še povedala, da trenutno z družino živimo v istem kraju, v katerem so živeli naši predniki, le da smo zdaj v 37. stoletju in je za nas beseda »narava« mit, ker smo jo ljudje pred časom iztrebili in jo nadomestili s tehnologijo. Ostalo nam je le še ozračje, ki pa je iz dneva v dan slabše, dnevi, ko vidimo nebo, pa se zgodijo le nekajkrat na leto. No, ta »robopes« je kulski, saj lahko govori, poje, pleše, razmišlja, spreminja obliko, se staplja z okolico, mi pomaga pri nalogah in počne še veliko zanimivih stvari. Je celo puhast, kot so bili psi v 21. stoletju. Kljub temu je stal samo 18939,99 klivov, kar pa je stokrat več, kot bi bilo v starodavnih evrih. 18940 klivov je namreč približno 1894000 evrov iz 21. stoletja. Našemu robopsu je ime Sneve. To v današnji pra-

vilni francoščini pomeni »prijatelj«, v pravilni starodavni francoščini pa najbrž nič.

S Snevom sva odšla do parka. Tam sva se najprej ustavila, da si je Sneve odpočil in obnovil zalogo energije. Po parku sva naredila nekaj krogov, kupila sva sladole, ki spreminja okuse, in ga pojedla na klopici, ki lebdi nad ribnikom. Sneve je poskušal z repom ujeti robotrube, ki so plavale v ribniku. Ko so mu ga skoraj odgriznile, je raje odnehal. Čas je bil, da se vrneva domov. Bila sem neizmerno vesela, da sem lahko sama hodila po ulici, bila sem svobodna. Vračala sva se po veliki ulici, ki je vodila do naše doma.

Uživala sem v samotnem koraku, ko se je naenkrat pred nama znašel varnostnik. Rekel je, da moj čip kaže, da nisem dovolj stara, da bi lahko sama hodila naokrog in da ne smem sama prečkati ceste. Najprej sem pomislila, da je to šala, saj sem stara natanko 16 let in en dan. Zato grem pa ja lahko sama zdoma! Poskušala sem mu dopovedati, da imam to pravico, on pa mi je odvrnil, da to pač ne gre tako. Vprašala sem ga, kako pa potem to gre. Zavil je z očmi in mi rekel, da bi morala vedeti, ali sem stara že 16 let. Jaz pa sem ga popravila: »Nisem stara 16 let. Stara sem že več kot 16 let!« On pa je še kar vrtel oči in si mrmral v brado, kako so današnji otroci nevezgogeni. Vrnila sem mu, da če bi on imel otroke, bi gotovo vedel, kako je z nevezgogenimi šestnajstletniki. Vzrojil je, naj bom že enkrat tiho. Da sem samo razvajena punčara. »Nobena punčara nisem. Imam že 16 let in sem uradno polnoletna. Zaslužim si spoštovanje, tudi starejših.« Tako bi se lahko kregala še celo stoletje, če ne bi varnostnik

vsega nepričakovano prekinil z močno klofuto. Zvrtelo se mi je in padla sem na tla ...

Ko sem odprla oči, sem videla siv strop ... in še več sivega stropa ... Sunkovito sem vstala, saj so se mi začele prikazovati rešetke. S težavo sem se dvignila, se odvlekla do rešetk in potresla zanje. Niti za ped se niso premaknile! Zakričala sem. Do mene je prišla varnostnica in mi povedala, da sem prekršila najpomembnejši zakon države in da me zato čaka najhujša kazen. Še nasmehnila se mi je in odšla. Uf, takoj sem jo zasovražila. Imela sem občutek, da ni najprijaznejša oseba. Mojo pozornost je pritegnilo pridušeno cviljenje. »Sneve!« sem vzkliknila in ga objela. Vprašala sem ga, kje je hodil. Razložil mi je, da se je med preprirom zlihl z okolico, potem pa varnostniku sledil do sem. Zajokala sem. Ne vem zakaj. Hkrati od veselja in žalosti? Zaradi kazni? Sneve mi je zaril svoj robotski smrček v roko in mi rekel, da bova zagotovo prišla ven. Pokazal mi je, da ima pri sebi shranjena orodja, ki naju lahko rešijo iz zagatice. Najraje bi zaplesala! Še sreča, da je sledil varnostniku. Vedela sem, da mi bo kot pravi prijatelj sledil. Pregledala sva orodja, ki jih je imel s sabo Sneve. Tega je bilo kar veliko in takrat sem vedela, da bova zagotovo kmalu, če se lahko tako izrazim, na »svežem zraku«.

Srečanje s Snevom me je pomirilo. Naslonila sem se na siv zid in začela sanjariti o mitoloških bitjih, o katerih mi je pripovedovala mama, ko sem bila še otrok. To so bil jeleni, srne, zajci, mačke, psi (pravi, ne robotski, kakor je Sneve), želve in številni drugi. Najbolj od vseh mi je bil všeč tiger. Pravljičice so ga prika-

zovale veličastnega z veliko progami ... Sneve me je pocukal za uho in me zbudil iz sanjarij. »Nimava časa celo desetletje,« je rekel. Videla sem, da Sneve med mojim sanjarjenjem ni počival. V rešetke je izgrizel luknjo, dovolj veliko, da sva se lahko splazila skoznjo. »Odlično, moj dragi Sneve.« Sneve je na plan potegnil miniaturno stekleničko iz laja. Laj je prozorna snov, ki se nikoli ne razbije. Zazrla sva se v vijoličasto tekočino v njej. Rekel mi je, da ta tekočina naredi nevidnega. Tako se bova lahko oba izmuznila ven iz te luknje.

Popila sem ogabno brozgo in se izmuznila iz celice, mimo dveh gigantskih varnostnikov, še več drugih celic, čistilke in tiste smotane varnostnice, ki bi lahko bila celotnemu zaporu v sramoto, pa mu najbrž ravno zaradi tega ni. Ko sva že mislila, da sva rešena, sta nama pot zaprla kot roboslon velika varnostnika. Zadržala sem dih, da me ne bi kdo od njiju slišal, in se po prstih splazila mimo njiju. Z glasnim pokom mi je počilo v gležnju. Pa ravno zdaj! Obrnila sta se proti mestu, kjer sem stala. Za njunima hrbtoma je nekdo zakričal, zato sta se obrnila in stekla v smeri krika. Oddahnila sem si! Dozdevalo se mi je, da ima Sneve prste pri tem. Ko mi je počilo v kosti, je po tihem oddrvel stran in sprožil napravo za krike. Bila sva zunaj!

Vračala sva se po prazni ulici. Otrok ni bilo zunaj. Sami niso smeli hoditi zunaj, odraslim pa se s tem ni ljubilo ukvarjati. Mimo naju je švignil varnostnik, ki je morda iskal prav naju. Smuknila sva v senco hiše in na srečo naju ni opazil. S Snevom sva se pogovarjala o najinem doživetju in ugotavljala, da ni prav, da te lahko zaprejo, ko zagovarjaš svoje pravice. Med najinim pogovorom sva prišla domov. Skenirati sva si morala oko, da sva lahko vstopila. Pri vratih so naju čakali mami, oči in stari starši. Mami je pohitela k meni in se mi vrgla v objem. Povedala je, da že vse vedo o moji, kako naj ji rečem, »nezgodici«.

Stari starši so prišli, da nas odpeljejo na drug konec sveta. Vprašala sem zakaj in razložili so mi, da me bodo iskali, ker sem pobegnila in se grdo vedla. Kar sem slišala, mi ni bilo všeč, a sem se morala strinjati, če hočem preživeti. Sneve se je vmešal, da ne moremo nikamor, ker imamo čipe. Na to nismo pomislili, si jih bomo morali pač izrezati. In smo si jih. Bilo je grozno in odvratno, a bili smo vsaj čisti. Oče je čipe zabrisal v stranišče, ki jih je posesalo. Zasedovalci bodo mislili, da tečemo po kanalizaciji! Kako

butasto! Vkrkali smo se v svoj zasebni zrakoplov in se odpravili. Udobno sem se namestila v stol ter začela z mehaniskim svinčnikom na stekleno tablo skicirati mitološka bitja in svojo ulico, ki je nikoli več ne bom videla. Poskušala sem pozabiti na to, kar se mi je zgodilo, in se smejala novim dogodivščinam, ki me čakajo drugje, v drugi ulici.

Kiara Drolc, 12 let
OŠ Poljane, Ljubljana

